

1919 - 2019

ČEBELARSKO DRUŠTVO ČRNOMELJ

100 LET

1919 - 2019

ČEBELARSKO
DRUŠTVO ČRNOMELJ

100 LET

Izdal: Čebelarsko društvo Črnomelj, junij 2019

Izbor in besedila: Dušan Milinković,
Helena Milinković, avtorski prispevki
Fotografije: arhiv društva, osebni arhivi članov društva, idr.
Naslovnica in oblikovanje: Ronald Plut
Tisk: Tiskarna Kapušin
Naklada: 300 izvodov

**PRESEDNIKI
DRUŠTVA SKOZI ZGODOVINO:**

*Janko Fugina
Vladimir Martelanc
Jože Kastelic
Ivan Biček
Janez Kure
Martin Adlešič
Ivan Cvitkovič
Vincenc Petruna
Jani Žvab
Zlatko Lakner
Dušan Milinković*

SESTAVA DRUŠTVA 2019

VODSTVO:

Dušan Milinković - predsednik
Jože Butala - tajnik
Matjaž Kolbezen - blagajnik

ČLANI UPRAVNEGA ODBORA:

Bojan Zore
Valentin Kuhar
Uroš Vranešič
Vinko Vraničar
Brigita Rom
Srečko Jerman

NADZORNI ODBOR:

Slavko Kuzma
Mijo Bagarić

UVODNIK

Za čebelarjenje se je uveljavil rek, da je to poezija kmetijstva. Opazovanje čebel in prebivanje v čebelnjaku je blagodejno za vsakega čebelarja in obiskovalca. Ravnanje s čebelami je ena velika ljubezen in

Dušan Milinković
predsednik ČD Črnomelj

mnogokrat čebelarji več časa preživimo med čebelami kot s svojo družino. Čebelarjenje je način življenja, starejše ohranja zdrave in vitalne v pozni jeseni življenja. Vsem pa nudi pristen stik z naravo. Kjer lahko živi čebela, je okolje primerno tudi za ljudi.

V veliko čast mi je, da sem del tega sveta ter da ljubezen do čebel in pridobljeno znanje o čebelarjenju lahko prenašam na druge čebelarje, najmlajše člane naše družbe, vse, ki si želijo živeti v zdravem naravnem okolju in jih naše delo zanima. Naše številno članstvo, ki narašča iz leta v leto, to tudi dokazuje.

Več kot 100 let obstoja društva ni mala stvar, zasluga za ta jubilej gre vztrajnim in predanim čebelarjem ter njihovim najbližjim. Mnogi med njimi so izkusili veliko težje razmere kot se z njimi soočamo danes. Res je, pred nami so veliki izzivi - od ekonomskih do okoljskih. Največje grožnje obstoju čebel so podnebne spremembe in onesnaževanje s pesticidi v kmetijstvu. Zato je osveščanje o pomenu čebel in izobraževanje o njihovem pomenu za zdravje ljudi še toliko bolj pomembno. Kot družba smo vsi odgovorni za prihodnost čebel in za prihodnost našega planeta. Črnomaljski čebelarji smo skozi zgodovino pokazali, da znamo in zmoremo. Povezujemo se s poljedelci, sadjarji, znanstveniki, s čebelarji z vsega sveta. Bili smo tudi aktivni pri razglasitvi 20. maja za svetovni dan čebel.

Na območju Bele krajine vsako leto potekajo izobraževanja in delavnice o čebelarstvu. Tako smo lahko v vseh teh letih poslušali predavanja svetovno priznanih predavateljev o vzreji matic, pridobivanju propolisa, apiterapije, zdravstvenega varstva čebel, pa vse do izdelave satnic. Društvo že tradicionalno sodeluje na prireditvah, ki jih organizira občina. Čebelarstvo postaja tudi del turistične ponudbe v Beli krajini.

Spoštovani čebelarji in čebelarke, v imenu upravnega odbora se vam iskreno zahvaljujem za zaupanje in za ves prispevek pri tem plemenitem delu. Hvala tudi članom Upravnega odbora in vsem, ki ste kakorkoli prispevali pri nastanku monografije ob 100-letnici društva.

Hvala vam!

Dušan Milinković
predsednik ČD Črnomelj

A handwritten signature in black ink, appearing to read 'Dušan Milinković', written in a cursive style.

Spoštovani čebelarji, spoštovane čebelarke,

toliko častitljivih let, kot sedaj nosi vaše društvo ni majhna stvar. V Čebelarskem društvu Črnomelj ponosno ohranjate čebelarsko tradicijo in širite razvoj čebelarstva v lokalnem okolju, kar dokazujete tudi z

Andrej Kavšek
župan občine Črnomelj

vzdrževanjem Čebelarske učne poti v Žuničih. Čestitam!

Kakor je zapisano ob vzpostavitvi Belokranjske čebelarske učne poti, je težko ostati ravnodušen ob opazovanju drobcenih žuželk, ki z vso vnemo obiskujejo cvet za cvetom in nabirajo medicino in cvetni prah. Tako majhne, a tako mogočne. Prav tako kot občudujem te drobcene živali, občudujem tudi vas, dragi čebelarji in čebelarke. Občudujem vaše delo, motiviranost in prizadevanje za boljšo ozaveščenost tako belokranjske kot slovenske javnosti o čebelah in njihovem pomenu za ohranitev, če ne kar za preživetje naše civilizacije. Ko se zavemo tega, lahko pravilno cenimo vaš prispevek.

Vsekakor se nekaterim, ki gledajo od daleč, mogoče ne zdi veliko dela s čebelami, a skozi vaše delovanje smo spoznali, da je pomemben vsak majhen korak pri skrbi za čebele. Vaša doslednost, potrpežljivost in seveda ljubezen do čebel se vidi tudi v medu, propolisu, cvetnem prahu in ostalih izdelkih, ki nam jih dajejo čebele z vašo pomočjo. Premalokrat pa se vprašamo, ali je med, ki ga sicer uživamo vsi, rezultat vašega trdega dela, truda in znanja, ki je vloženo vanj.

Čebelarskemu društvu Črnomelj želim, da še naprej uspešno delujete in tako dobro negujete čebelje skrivnosti kot do zdaj. Vi čebelarite z dušo in to občudujemo ter smo vam hvaležni.

Andrej Kavšek
župan občine Črnomelj

Ob 100-letnici

100 let... oh ja, dolga doba za človeka, kratka za človeštvo. Za delovanje nekega društva, ki deluje na prostovoljstvu, lahko rečemo, da je to zavidanja vredna obletnica.

Boštjan Noč
predsednik ČZS

Slovenci smo narod čebelarjev in kot taki smo najboljše organizirani na svetu. Imamo več kot 200 čebelarskih društev, ki delujejo po vzoru čebelje družine – eden za drugega, skupaj za isti cilj - za ohranjanje naše kranjske sivke in s tem za oprasovalni servis od katerega je odvisna več kot tretjina hrane. Čebelarstvo je po Sloveniji zelo enakomerno razvito, kar dokazuje, da resnično živimo s čebelami in za čebele. V Beli krajini ima čebelarstvo bogato tradicijo in je skozi zgodovino veliko prispevalo k razvoju in napredku čebelarstva v lokalnem območju, v Sloveniji in v svetu.

Čebelarji Čebelarskega društva Črnomelj so vedno med aktivnejšimi in so lahko ponosni na svoje delo. Predvsem pomembno je vaše

delo pri vključevanju v čebelarstvo ljudi z motnjami v telesnem in duševnem razvoju v VDC Črnomelj, pri delu s čebelarskim podmladkom, pri usposabljanju čebelarjev, pri promociji čebelarstva,... Skratka, za vaše delo gredo vse zahvala in pohvale!

V svojem imenu in v imenu Čebelarske zveze Slovenije vam čestitam ob 100-letnici in vam želim še naprej uspešno delo!

Boštjan Noč
predsednik ČZS

A handwritten signature in dark ink, appearing to read 'Boštjan Noč'.

ZGODOVINA DRUŠTVA

Po navedbah Konrada Barleta iz Velikih Lašč, vnetega zagovornika čebelarstva in pisca člankov v Slovenskem čebelarju, je čebelarstvo v Črnomlju prvič omenjeno leta **1869** v popisu prebivalstva, ko so bile v Črnomlju registrirane 904 čebelje družine

Staro mestno jedro - Črnomelj

Konrad Barle 1875 – 1951

Podatki o Konradu Barletu, ki je naredil zelo veliko za čebelarstvo v Beli krajini, so skromni. Rojen je bil leta 1875 v Nasorčah pri Komendi, diplomiral na učiteljski šoli v Ljubljani leta 1895 in kot pripravnik je bil poslan na Osnovno šolo Velike Lašče. Leta 1898 je dobil stalno službo v Metliki. Postal je nadučitelj ter šolski nadzornik. Upokojen je bil leta 1935. Takratni učitelji so bili pomembne osebnosti, ljudem so bili zgled ter jih motivirali za različne dejavnosti. Ob njegovem prihodu v Belo krajino so bili čebelarji povsem neorganizirani, saj so čebelarili vsak po svoje. Čebelarili so v slamnatih koših, kranjičih ter ponekod še v duplih. Konrad Barle je začel uvajati AŽ

panje. Prizadeval si je, da bi imela vsaka šola v njegovem okolju šolski učni čebeljak. Leta 1919 je ustanovil Čebelarsko društvo v Črnomlju.

Le leto dni po ustanovitvi dveh društev Kranjska čebela in Krainer Biene 1876, torej leta 1877 najdemo med člani društva Kranjske čebele tudi

belokranjske čebelarje, npr. Franca Kavčiča iz Dragatuša. Po tem lahko sklepamo, da so bili črnomaljski čebelarji aktivni že prej, a dokumentiranega gradiva ni.

V Slovenskem čebelarju letnik XXII, številka 6 na strani 85 v letu 1919, je bil objavljen članek o shodu čebelarjev za črnomaljsko okolico dne 18. velikega travna 1919. Na shodu je predaval o naprednem čebelarstvu učitelj Konrad Barle, ki je pojasnil, kako bi bilo koristno, da bi imeli svojo čebelarsko podružnico in enoglasno so sklenili, da se jo takoj ustanovi. Izvolili so upravni odbor, ki mu je predsedoval Janko Fugina, za tajnika in blagajnika so izvolili Ludovika Mikoliča, odborniki so bili Franc Jerman, Josip Žvab, Ivan Adlešič, za namestnika odbornika pa Jurij Butala. To je dokument o prvi uradni organiziranosti črnomaljskih čebelarjev.

Obdobje med obema vojnama

Za čas med letoma **1919 in 1923** ni podatkov. Tako da ni znano, kaj se je z društvom dogajalo, znano pa je, da so leta 1923 ponovno ustanovili čebelarsko društvo. Glavna pobudnika za ustanovitev društva sta bila čebelarja Jožef Kastelic, bivši tajnik Mestne hranilnice v Črnomlju, ki je čebelaril s preko 100 čebeljimi AŽ panji in Jože Štrubelj, učitelj v Črnomlju, ki je imel 70 AŽ panjev. Predsednik novonastalega čebelarskega društva je bil Jožef Kastelic, tajnik pa Jože Štrubelj. Ob ustanovitvi je društvo štelo 21 članov. Društvo je dobro delovalo, čebelariti so začeli s sodobnimi panji ter pričeli kuhati voščine in pridelovati večje količine medu.

Čebelarji, ki so čebelarili v panjih s premičnim satjem, so pričeli tudi vlivati satnice na cementnih modelih. Društvo je dobro sodelovalo s čebelarskim društvom v Ljubljani, ki je bilo ustanovljeno leta 1897. Začelo je s temeljitim izobraževanjem svojih članov. Za kuhanje voščin je nabavilo dva kotla, eno stiskalnico in en čistilnik za vosek. Vsi člani čebelarskega društva so bili naročeni na glasilo Slovenski čebelar.

V letu **1928** se je v Črnomelj preselil Vladimir Martelanc, ki je iz Ajdovščine zbežal pred terorjem italijanskih fašistov, in z njegovim prihodom je čebelarsko društvo in čebelarjenje doživelo pravi razmah. Po nekaj letih je g. Martelanc postal vodilni belokranjski čebelar z več kot 200 AŽ panji.

Nekaj čebelarjev je še vedno čebelarilo s kranjiči, bolj premožni ter bolj napredni čebelarji pa so že pred 1. svetovno vojno čebelarili z AŽ panji. Kranjičarji so prodajali med v satju tudi v trgovine, čebelarji z AŽ panji pa

so med točili. Med je bilo težko prodati, saj ni bilo organiziranega odkupa. V letu **1934** je bilo v Beli krajini že 67 odstotkov AŽ panjev. Črnomelj je tako postal središče naprednega čebelarskega dogajanja.

Čebelarsko društvo Črnomelj je leta 1933 pomagalo pri ustanovitvi Regijske zveze Petra Pavla Glavarja; del tega je bilo do leta 2007, ko smo ustanovili Čebelarsko zvezo Bele krajine.

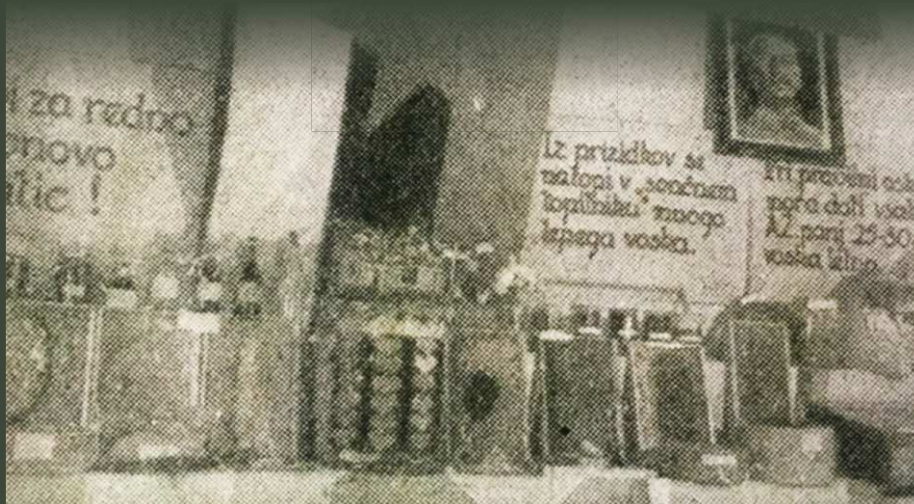
Druga svetovna vojna

V času 2. svetovne vojne, **med 1941 in 1945**, je čebelarstvo v Beli krajini zelo stagniralo, mnoge čebelarje so italijanski okupatorji odpeljali v taborišča in jih zaprli, številni so odšli v partizane, veliko čebelnjakov je bilo požganih. Kljub temu so čebelarji partizanskim bolnišnicam donirali 18 ton medu. Člani društva so uredili satiščnico za ročno vlivanje satnih osnov in na cementnih modelih vlili 1800 kg satnih osnov, kar je pospeševalo pridelek medu.

Obdobje po drugi svetovni vojni

V letih **1946-1947** je društvo nabavilo štiri kotle za kuhanje voščin ter tri cementne modele za odlivanje satnic, kar je bil osnovni pogoj dobrega čebelarjenja.

V letu 1946 so člani Čebelarskega društva Črnomelj organizirali **1. mednarodno ocenjevanje medu**.

Od 8. do 11. decembra 1946 so bili organizirani razstava in ocenjevanje medu ter sadjarsko–čebelarška razstava v Črnomlju.

Razstava je odlično uspela. Videt je bilo vse, kar so čebelarji pridelali in kar potrebujejo za uspešno čebelarjenje. Videti je bilo krasne vzorce medu in voska, med v satju in odlično pecivo. Na pokušino so bili medica in medeni likerji. Razstavljeno je bilo čebelarško orodje in panji. Ocenjevalni odbor je po kakovosti razstavljenih predmetov razdelil razstavljalce v več skupin. Odlično so bili ocenjeni: Jarmila Boksa za medeno pecivo in vosek, Hilda Martelanc za medeno pecivo, Anton Dražumerič za cementno stiskalnico, ki se uporablja pri izdelavi satnic, Jožef Kastelic za vosek, medeno satje in medico, Rudolf Mikolič za mikoličev panj, Žan Kure za vosek.

Za kritje stroškov so priredili zabavni večer, na katerega so povabili odbor Ljubljanske matice in člane njene sindikalne podružnice.

Ljubljanski gostje so nas počastili s svojim obiskom in nam obenem nudili s svojimi nastopi mnogo užitka, pričajo takratni zapisi. Kot prva točka je bila na sporedu predvajanje švicarskega filma Iz življenja čebel; film je s poučnim predavanjem pojasnil Vlado Rojec. Sledilo je predvajanje živih slik iz naše čebelarške preteklosti z naslovom: Visoka čebelarška šola v Črnomlju. Po predstavi je sledila zabava, ki se je je udeležilo veliko črnomaljskih in belokranjskih čebelarjev. V zgodnjih jutranjih urah so odšli dobre volje k počitku.

V povojnem času je društvo organiziralo svojo opazovalno službo, ki je članom poročala o medenju in pričeli so z vožnjo čebeljih družin na pašo v Liko in Gorski Kotar. Ti prevozi so bili zelo koristni, saj so čebelarjem dajali nov zagon za čebelarjenje. Kamione za prevoz čebel je posodila Čebelarška zadruga Ljubljana.

Čebelarji na paši v Liki

Leta **1978** je Zveza čebelarских друštev Slovenije – današnja ČZS – podelila ČD Črnomelj pomembno priznanje - Plaketo za pospeševanje čebelarstva na Slovenskem. V letu **1979** se je na območju Čebelarskega društva Črnomelj pojavila čebelja pršica - varoa. Društvo se je pod vodstvom takratnega predsednika Martina Adlešiča odzvalo z nakupom najboljših zdravil ter jih čebelarjem delilo po nizki ceni.

Vložni zapisnik ČD Črnomelj iz leta 1945

ČD Črnomelj je leta **1985** začelo z izvajanjem pašnega reda. Društvo tako zaračunava prevoznikom uporabo pasišča po družini. Pašni poverjeniki so bili člani sekcije za pašni kataster: Medic Peter, Plut Anton, Slobodan Drakulič, Mirko Veselič.

Leta **1987** je ČD Črnomelj razvilo svoj **prvi društveni prapor**. Razvil ga je Lovro Rems, pod pokroviteljstvom pokojnega očeta Lovra. Prapor je bil zaupan Ivanu Cvítkoviču, ki se je z njim udeleževal društvenih prireditev.

Prapor Čebelarskega društva Črnomelj

Vzponi in padci Čebelarskega društva

Čebelarsko društvo je imelo kot vsako drugo društvo svoje vzpone in padce. Po statistiki, ki jo je skrbno vodil tajnik Tomaž Štukelj, je leta 1988 število iz 64 članov in 2250 družin padlo na 50 članov in 1420 družin. Ta trend smo kasneje uspeli ustaviti in število članov se je povečevalo.

Med vidne uspehe štejemo popis čebelnjakov v digitalni obliki, ki je podlaga za sledljiv pašni kataster in pašni red; postavitev spletne strani društva; prvič v zgodovini je društvo dobilo svoje prostore, kjer so se odvijale razne aktivnosti; društvo je začelo vzgajati podmladek.

Aktivnosti društva

Leto 2003 je bilo za društvo pestro, predvsem zaradi sodelovanja pri organizaciji mednarodnega kongresa **Apimondia 2003** v Ljubljani. Sodelovali smo z več aktivnostmi: sprejem udeležencev (avtobusi iz 16 držav) na čebelarški domačiji našega člana Martina Adlešiča, na kongresu smo sodelovali tudi s čebelarskim praporom. V muzeju v Semiču smo organizirali skupno razstavo fotografij Vincenca Petrune, člana ČD Črnomelj, in Staneta Pluta, člana ČD Semič, ter z razstavo fotografij v Čebelarskem domu v Podstenicah.

S prostovoljnim delom in s finančnimi prispevki je ČD Črnomelj od samega začetka pomagalo tudi pri gradnji čebelarskega centra na Brdu pri Lukovici.

Priznanja članom ČD za delo na področju čebelarstva

Člani Čebelarskega društva Črnomelj so s svojim delom veliko prispevali k razvoju čebelarstva nasploh in prepoznavnosti Čebelarskega društva Črnomelj. O tem pričajo številna priznanja posameznikom, ki jih podeljuje Čebelarska zveza Slovenije. Ta priznanja so razdeljena na tri stopnje, ki se imenujejo po prvemu in največjemu slovenskemu čebelarju Antonu Janši, ki je služboval na cesarskem dvoru na Dunaju.

Priznanja Antona Janše I. stopnje:

1. Vladimir Martelanc
2. Martin Adlešič
3. Vladimir Auguštin

Priznanja Antona Janše II. stopnje

1. Vladimir Martelanc
2. Adlešič Martin
3. Ivan Cvitkovič
4. Marko Rožman
5. Janko Fugina
6. Anton Pezdirc
7. Peter Medic
8. Ivan Stegne
9. Matija Weiss
10. Žan Kure
11. Lovro Rems
12. Evgen Cestnik
13. Albina Bukovec
14. Vinko Vraničar
15. Milinković Dušan

Priznanja Antona Janše III. Stopnje

1. Vladimir Martelanc
2. Martin Adlešič
3. Leopold Plut
4. Jože Vranešič
5. Tomaž Štukelj
6. Ivan Cvitkovič
7. Vinko Vraničar
8. Vlado Auguštin
9. Bojan Zore
10. Albina Bukovec
11. Evgen Cestnik
12. Lovro Rems
13. Žan Kure
14. Matija Weiss
15. Ivan Stegne
16. Peter Medic
17. Anton Pezdirc
18. Zlatko Lakner
19. Marko Aščić
20. Mijo Bagarić
21. Janko Kasunić
22. Miroslav Rožman

- 23. Leopold Bahor
- 24. Marko Rožman
- 25. Janko Fugina
- 26. Ivan Biček
- 27. Slavo Vraničar
- 28. Dušan Milinković

Čebelarski krožki, projekti, izobraževanja

Poslani so bili dopisi na vse šole v občini za pomoč pri zagonu čebelarskega krožka. Prvi se je odzval ravnatelj OŠ Dragatuš Alojz Hudelja. H krožku se je prijavilo šest učencev, nabavili smo osnovno literaturo in opremo. Za izobraževanje mladih čebelarjev in za potrebe čebelarskega krožka smo člani ČD Črnomelj leta 2004 postavili **učni čebelnjak pri OŠ Dragatuš**, ki ga je izdelal član društva Tone Pezdirc. 15. maja 2004 smo pripravili slovesno otvoritev čebelnjaka in ga izročili šoli v uporabo.

ČD Črnomelj je 21. maja 2005 postavilo na Miklarjih svojo plemenilno postajo. Zasluge ima Vinko Vraničar. Postavljena je bila tudi opazovalna postaja s tehtnico.

Učni čebelnjak OŠ Loka

Člani ČD Črnomelj smo aktivno sodelovali pri projektu »Čebele kot nosilec biotske raznovrstnosti«; to je bila nadgradnja projekta »Belokranjska čebelarska učna pot«, ki ga je Čebelarska zveza Bele krajine v sodelovanju z javnim zavodom Krajinski park Kolpa uspešno zaključila leta **2008**. Namen projekta je bil razširiti čebelarsko učno pot z vsebinami iz sadjarstva.

Člani čebelarskega krožka OŠ Loka na državnem tekmovanju v Velenju

Člani čebelarskega krožka OŠ Loka Črnomelj pri učnem čebelnjaku

V letih **2009-2011** smo sodelovali pri dveh projektih, ki sta bila sofinancirana s sredstvi Evropske unije - Čebele kot nosilec biotske raznovrstnosti in pilotni projekt testiranja čistosti avtohtone pasme kranjske sivke (*apis mellifera carnica*).

Prav tako smo v okviru projekta ustanovili in usposobili **čebelarski krožek na OŠ Vinica**. V sklopu projekta Barvita pestrost smo tako pri OŠ Vinica postavili učni čebelnjak in ga 22. maja 2009 dali šoli v uporabo za potrebe izvajanja čebelarskega krožka. Vse to je izboljšalo pogoje za dejavnost čebelarjev in sadjarjev ter ohranjanje in razvoj čebelarske in sadjarske dejavnosti.

Maja 2010 smo na čebelarsko učno pot dodali svetega Ambroža, zaščitnika čebel in čebelarjev. Blagoslovil ga je Vinko Guna, duhovnik iz Adlešičev.

Slika Sv. Ambroža ob posvetitvi (slika v brezju)

V letu **2011** je bil organiziran **prvi tečaj za čebelarje začetnike**. Zanimanje je bilo zelo veliko, vključenih je bilo več kot 60 mladih čebelarjev.

Člani Čebelarkega društva na izobraževanju

V sodelovanju s Čebelarsko zvezo Bele krajine smo v preteklih letih organizirali več zanimivih strokovnih ekskurzij. Udeležba črnomaljskih čebelarjev je bila vedno velika. V vsem tem času smo obiskali več držav, in sicer: Češko, Srbijo, Hrvaško, Bosno in Hercegovino, Madžarsko, Avstrijo. Vsako leto obiščemo tudi čebelarske sejme v Celju, kot tudi v sosednjem Gudovcu pri Bjelovarju na Hrvaškem, občasno pa obiščemo tudi čebelarski sejem v Beogradu.

Udeleženci strokovne ekskurzije v Bjelovarju 2018

Občina Črnomelj je Čebelarskemu društvu Črnomelj za uspešno delo na področju pospeševanja razvoja kmetijstva in turizma v letu 2013 podelila občinsko plaketo.

Podelitev občinske plakete (Dušan Milinković, Mojca Čemas, Kavšek Andrej,)

Ob razglasitvi svetovnega dneva čebele v Organizaciji zdraženih narodov smo se čebelarji ČD Črnomelj udeležili sprejema pri predsedniku države g. Borutu Pahorju.

Predstavniki belokranjskih čebelarjev v predsedniški palači v Ljubljani

Za uspešno delovanje v regijski čebelarški zvezi Petra Pavla Glavarja je Čebelarско društvo Črnomelj prejelo zahvalo ob 85. letnici delovanje regijske čebelarške zveze.

Prejem zahvale Regijske zveze Petra Pavla Glavarja

Čebelarški krožek v VDC

Na pobudo predsednika društva, Dušana Milinkovića, je bil v Varstveno delovnem centru Črnomelj ustanovljen **čebelarški krožek za ljudi s posebnimi potrebami**. Vodstvo centra je pobudo sprejelo z navdušenjem in **12. 4. 2012** smo tam postavili čebelnjak s štirimi družinami v AŽ in z dvema družinama v LR panjih. Čebelarški krožek vključevanja ljudi s posebnimi potrebami je bila pod mentorstvom D. Milinkovića pionirska dejavnost, naše izkušnje in znanje pa se zdaj širijo drugod po Sloveniji, prevzeli so jih tudi v ZDA. Leta 2018 smo s sredstvi občine Črnomelj posneli tudi krajši film o čebelarškem krožku v VDC, ki je dostopen na spletnem naslovu: <https://www.youtube.com/watch?v=vYPUaTv6TEA>

Članstvo, povezovanje in vizija za prihodnost

Uspešno delovanje Čebelarskega društva Črnomelj se odraža v povečanju števila članov, trenutno nas je 118, vse večje je zanimanje med učenci v osnovni in srednji šoli v Črnomlju. Tam smo **27. oktobra 2016** postavili učni objekt za potrebe čebelarškega krožka na **OŠ Loka in Srednji šoli Črnomelj**; člani krožkov pa dosegajo lepe uspehe na državnih tekmovanjih mladih čebelarjev.

Člani krožka z mentorjem

Uspešno sodelovanje se odraža tudi v povezovanju z ostalimi društvi v Beli krajini, z obmejnimi – obkolpskimi hrvaškimi - čebelarškimi društvi in čebelarškimi društvi iz Bosne in Hercegovine. Pobrateni smo s Čebelarškim društvom Kestenjar iz Ribnika na Hrvaškem in s Čebelarškim društvom Lipa iz Dervente v BiH.

*Podpisniki namene o sodelovanju
obkolpski čebelarских друštev,
Semič 19. novembra 2017*

*Člani Čebelarškega društva Črnomelj
in Pčelarske udruge Lipa Derventa
pri zasaditvi lipe prijateljstva v Derventi
27. avgust 2017*

Prihodnost in poslanstvo ČD Črnomelj:

- vključevanje mladih v društvo in njegove aktivnosti
- strokovno izobraževanje čebelarjev
- povečanje števila čebeljih družin na čebelarja
- ustvarjanje pogojev za povečanje tržnih presežkov medu in ostalih čebeljih pridelkov
- skrb za kvalitetno pridelavo medu
- osveščanje potrošnikov in povečevanje prodaje čebeljih izdelkov pri čebelarjih doma
- povezovanje s sosednjimi društvi v Sloveniji in na hrvaški strani Kolpe ter ohranjanje vezi, ki že obstajajo

Nekateri izzivi presegajo okvire delovanja društva in bodo v prihodnje zahtevali drugačno obliko organiziranja čebelarjev. Potrebno bo verjetno ustanoviti zadrugo, saj je čebelarjenje veliko več kot samo gospodarska dejavnost in možnost dodatnega zaslužka. Prav je, da društvo ostane valilnica takih idej in znanja ter da pri novih oblikah organiziranja igra aktivno vlogo.

Dušan Milinković
predsednik ČD Črnomelj

ČEBELARSTVO V VARSTVENO DELOVNEM CENTRU ČRNO MELJ

Varstveno delovni center Črnomelj je javni socialno varstveni zavod, ki izvaja storitve varstva, vodenja in zaposlitve pod posebnimi pogoji ter institucionalno varstvo za osebe z motnjo v duševnem in telesnem razvoju na področju Bele krajine. Poleg storitev, ki jih izvajamo, skrbimo tudi za vključevanje omenjenih oseb v različne vsakodnevne dejavnosti, ki omogočajo tem osebam kvalitetnejše vključevanje v ožje in širše okolje. Ravno zato nam je Čebelarstvo društvo Črnomelj v letu 2012 predstavilo idejo o organiziranju čebelarskega krožka za naše uporabnike. Idejo smo podprli in začeli smo s skupnimi aktivnostmi s ČD Črnomelj. Poskrbeti je bilo potrebno za vse pogoje: čebelnjak, čebelje družine in opremo. Finančno so nam pri nabavi pomagale vse tri belokranjske občine - Semič, Metlika in Črnomelj. Vestni člani ČD Črnomelj so nam pomagali z nabavo čebeljih družin, pri sajenju medovitih rastlin in pri postavitvi čebelnjaka. Prav tako so čebelarji pripravili predavanja na enostavnem nivoju ter tako naše uporabnike popeljali v spoznavanje sveta čebel. Čebelnjak smo slavnostno odprli v aprilu leta 2012.

Kmalu po tem smo začeli s teoretičnim in praktičnim usposabljanjem naših članov čebelarskega krožka. Na začetku se je v čebelarski krožek vključilo šest članov, v prihodnjih letih sta se jim pridružila še dva. Krožek se izvaja ob petkih enkrat na teden. Ko je delo v čebelnjaku nujno, se srečujejo tudi večkrat na teden pod vestnim mentorstvom Dušana Milinkovića in našega delovnega inštruktorja Mirana Šujice.

Čebelarstvo smo začeli vključevati tudi v druge dejavnosti, kot so likovni, hortikulturni in gospodinjski krožek. Likovno ustvarjanje smo usmerili v svet čebel, saj so naši uporabniki pri risanju uporabljali motive iz sveta čebel, prav tako so izdelovali oz. poslikavali panjske končnice za okrasitev čebelnjakov.

Pri hortikulturnem krožku smo v vseh teh letih zasadili medocvetne rastline, da bi priskrbeli hrano za čebele čim bližje čebelnjaku. Že po točenju prvih kozarcev medu smo tega uporabili pri gospodinjskem krožku in pripravili razne dobrote z medom (peka medenjakov, spoznavanje, kako se pripravijo napitki proti prehladu, ter spoznavanje zdravilnih učinkov medu).

Po vseh teh letih smo spoznali, da je čebelarstvo lahko odlična poslovna priložnost za našo zaposlitveno dejavnost - prodaja čebelarskih izdelkov, izdelava in prodaja satnikov ali vzgoja in prodaja sadik medovitih rastlin.

To so vsekakor naši načrti za naprej.

Da bi predstavili te priložnosti tudi drugim, smo s Čebelarstvo zvezo Slovenije 26. maja 2015 v prostorih Varstveno delovnega centra Črnomelj pripravili čebelarski dogodek. Omenjeno srečanje je bilo namenjeno prikazu dobre čebelarske prakse pri delu z ljudmi, predvsem z osebami z motnjo v duševnem in telesnem razvoju. Namen srečanja je bil seznaniti širšo javnost in predstavnike različnih VDC-jev v Sloveniji, da je lahko čebelarska dejavnost ena izmed možnosti za zaposlitev ali prostočasno aktivnost uporabnikov VDC-jev, ki jih v VDC Črnomelj že izvajamo. Srečanje je bilo odlično obiskano, in cilj našega srečanja je bil vsekakor dosežen.

Čebelarstvo in vse spremljevalne aktivnosti vplivajo na razvoj psihofizičnih sposobnosti naših uporabnikov, h krepitvi njihove samopodobe, dobremu počutju, razvijanju ustvarjalnosti, spoznavanju novih vsebin, aktivnemu preživljanju prostega časa, in kar je najpomembnejše tako postajajo tudi na tem področju enakovredni člani naše družbe.

S skupnim sodelovanjem smo s ČD Črnomelj naredili pomemben premik v skrbi za odrasle osebe z motnjo v duševnem in telesnem razvoju.

Zato nam je v posebno veselje, da sodelujemo s ČD Črnomelj in jim ob visokem jubileju iskreno čestitamo.

Zdenka Vrlinič
direktorica VDC Črnomelj

*Otvoritev učnega čebelnjaka v Varstveno delovnem centru Črnomelj
12. april 2012*

Sajenje medovitih rastlin v Varstveno delovnem centru Črnomelj

Krožkarji z mentorjem Dušanom Milinkovičem pri delu

NAJSTAREJŠI ČLAN DRUŠTVA

MARKO ROŽMAN 90-letni čebelar je bil rojen leta 1929. S čebelarstvom se je začel ukvarjati leta 1958, ko je v Dolenjskih Toplicah kupil 10 AŽ panjev s čebeljimi družinami.

Čebelarstvo je ves čas po svojih močeh razvijal, največ čebeljih družin - med 120 in 130 - je imel med letoma 1979 in 1983.

Marko Rožman

Od leta 1960 do 1990 je bil prevažalec čebel, predvsem jih je vozil na pašo v Liko in Gorski kotar, skoraj vedno v skupini z znanimi črnomaljskimi čebelarji Martinom Adlešičem, Rafkom Grahkom, Jožetom Veseličem in Stanetom Adlešičem (danes so vsi pokojni).

Prvič je šel v Liko leta 1960 s šestimi panji z vlakom iz Črnomlja (črnomaljski čebelarji so takrat napolnili vagon s panji), kasneje je prevažal s kamioni drugih, od 1980 do 1990 je prevažal v lastnem avtobusu 78 čebeljih panjev (op.: glej fotografijo).

Leta 2007 mu je po nesreči zgorel čebelnjak s 45-imi

polnimi panji čebel in medu ter 35 praznimi, v požaru je bila uničena tudi vsa oprema in zaloga sladkorja.

Čebelarji ČD Črnomelj smo mu ponudili pomoč za obnovo čebelarstva, vendar se pri starosti 78 let ni več odločil za nov začetek in je tako opustil čebelarjenje. Do takrat je bil eden izmed najbolj aktivnih črnomaljskih čebelarjev - udeleževal se je čebelarskih društvenih aktivnosti in strokovnih ekskurzij. Za svoj prispevek k ohranjanju in razvoju čebelarstva je prejel odlikovanje Antona Janše III. in II. stopnje. Od leta

Prevoz na čebeljo pašo

Spomini s prevažanja na čebelje paše

Takoj, ko sem malo odrasel, me je oče vabil v čebelnjak. Naredil ga je za štiriindvajset družin sam, ob pomoči domačega cimernana Željkota, že pred drugo vojno. Bil je, po ustnem izročilu, tretji zapovrstni čebelar pri Kuretovih na Svibniku. Prišel sem z velikimi pričakovanji, da bom gledal čebele v panju. Namesto tega sem dobil metlo, da bi čebelnjak pometel. Pometanje delavnice je prvo delo vsakega vajenca. Moj oče Žan je bil mizarški mojster. Vajence je vzgajal štirideset let v takratni mizarški delavnici, ki je bila na mestu, kjer je sedaj bife Medved in Gospodarska zbornica. Seveda je mene videl kot vajenca. Bil sem zelo razočaran, zato sem si ta dogodek tudi zapomnil. Ne spomnim se, da bi potem kmalu še kdaj odprl panj. Priključil pa sem se delu ob točenju medu in ko smo čebele vozili na pašo.

Nekoč smo jih peljali na hojo v Jelenjo vas v Poljansko dolino. Panje smo naložili na dero in zapregli konje strica Bineta, ki je bil tudi čebelar. Iz Svibnika do tja je čez Bukovo goro kar trideset kilometrov. Ko smo zjutraj prišli na mesto in so panje odprli, sta dve družini pomrli zaradi vročine in žeje. Gomazeče, mrtve in na pol mrtve čebele so mi za vedno ostale v grozljivem spominu.

Spomnim se, da smo peljali čebele na Dolenjske Ponikve na ajdovo pašo. Tri spomine imam na to pašo. Panje je vozil na svojem tovornjaku Čurkov Žan. Peljali smo po stari cesti s serpentinami čez Črmošnjice. Ko smo prišli na vrh, je Žan tovornjak ustavil in šel ven po kamen in ga dal

mojemu očetu. Žan je rekel: "Če ne bojo držale bremze, ko se bomo peljali dol in bo šlo prehitro, podstavi ta kamen pod zadnje kolo". Ni bilo treba. Prišli smo na ajdovo pašo. Z vasi smo pogledali po bregu navzdol in zagledali same ajdove njive. Nato je ate odprl panje. Čebele so bile tako razdražene, da smo vsi bežali, tudi kokoši in vrabci.

Jesen smo vozili čebele v Liko na reso in vrisak. Takrat je bila cena sladkorja nesorazmerno visoka v primerjavi s ceno medu. Lički med, kot tudi ajdov, je primeren za prezimovanje čebel in vožnja se je izplačala. To so bila šestdeseta leta prejšnjega stoletja. Prevozno sredstvo je bil tovorni vlak preko Karlovca na Udbino in še kam. Zvečer smo panje zaprli, jih naložili na Svibniku na konjsko vprego in preložili v Črnomlju na postaji na tovorni vagon. Od drugod je pripeljal Rafko s svojim tovornjakom. Čebele so bile zaprte in običajno mirne. Le če je imel kak panj režo, so privrele na dan. Režo smo hitro zamašili, a malo so nas vendarle opikale. Peljali smo se kar z njimi. Da je bila vozovnica za nas cenejša, smo bili vsi člani Planinske zveze Slovenije. Čez noč smo prišli v Liko, našli pri nekem gospodarju prostor in kamion, s katerim smo čebele pripeljali na mesto. Takrat še nismo imeli ne osebnih avtomobilov ne telefonov, le pošta je bila. Nekoč smo dali gospodarju nekaj dopisnic in vsak teden je poročal: "Vaga ne ide ne gore ne dole. Bog, Stipe." Nekaj hrane za zimo pa so čebele le nabrale. Splačalo se je. Najhujše pa je bilo, ko smo prišli nekoč v Liko in ugotovili, da na poljih ni niti ene rese ali vriska. Lika je bila popolnoma suha. Zvečer smo šli z vlakom nazaj domov. Čebele so potovanje kar dobro prenesle.

Z očetom je v Liko nekajkrat prevažal tudi moj mlajši brat Jernej. Kako je bilo lepo in enostavno, ko je pričel voziti čebele s svojim tovornjakom Andrej Einsidler. Zvečer je pobral čebele pri čebelarjih in zjutraj smo se zbudili v Liki. Nekoč je čez dan padal dež in Andrejev tovornjak je bil v trenutku do osi v blatu. Nekje smo le našli buldožer, da ga je izvlekel.

Čebele smo vozili tudi na hojo v Fužine in v Gorski kotar. To so bila že sedemdeseta leta. Peljali smo se z mojo stoenko za tovornjakom. Takrat so od Delnic do Čabra naredili novo cesto, bolj zravnano. Na starih, ravnih delih ceste je bilo stotine panjev iz vse Slovenije. Tudi točit smo prišli, saj je bilo za nas iz Bele krajine to blizu. Zvečer smo si v Delnicah privoščili medvedov zrezek in prespali pod šotorom.

Čebelarji, ki so vozili čebele, so bili številni. V naši skupini so bili moj oče Žan in stric Bine, pa Janez Majerle iz Jelševnika, Jože Medic iz Naklega, Vojko Kvas, tudi Ratko Polič, Franc Mušič, Lovro Rems, Rafko Grahek (po domače Rantl) s svojim tovornjakom. Najbrž se kakšnega čebelarja ne spomnim več. V poznih sedemdesetih letih naših čebel

nismo več vozili v Liko, nekateri pa so še šli. Nikoli ne bom pozabil strica Remsa, ki je tekkel s tihe maše domov in nama z očetom klical čez Plac: "Dobro, da niste šli v Liko." Oddahnili smo si, da smo se prav odločili. Tudi cena sladkorja se je sorazmerno znižala. Tako smo zimsko zalogo oskrbeli kar s sladkorjem.

Ko se peljemo na morje, pripovedujem te zgodbe. Enkrat smo se ustavili v Ličkem Osiku. Vse se je spremenilo.

Večina čebelarjev takratnega časa ima naslednike. Meni, posebej pri točenju, pomagajo žena, vnuki in vnukinje, vsak po svojih močeh, in sin pri krmljenju čebel. Tudi moj brat Nejc z ženo mi pomagata pri točenju. Na Jelševniku čebelarita brata Stane in Žan Majerle, na Stražnjem Vrhju Janez Mušič in v Naklem Peter Medic. Čebelarja sta tudi Rafkotova vnuka Marko in Matej Rožič. Čebelarstvo je v razcvetu. Domači med je vse bolj cenjen. Tehnologija čebelarjenja se je izboljšala. Varoza je še velika nadloga, a jo premagujemo. Cena medu je kar ustrezna v primerjavi s sladkorjem. Čebele so čudež narave in čebelarstvo je gospodarska dejavnost in zelo primeren hobi. Težkega dela ni, čebele lahko pustiš tudi malo same, če greš z doma. Prepričan sem, da bomo imeli tudi sedanji čebelarji svoje naslednike.

mag. Janez Kure
član ČD Črnomelj

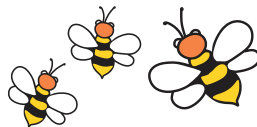
SODELOVANJE VRTCA OTONA ŽUPANČIČA ČRNOMELJ S ČEBELARSKIM DRUŠTVOM ČRNOMELJ

V vrtcu Otona Župančiča Črnomelj dajemo velik pomen varovanju okolja in spoznavanju živali, zato je ena izmed mnogih letošnjih prednostnih nalog »Živimo zdravo z naravo«. Otrokom omogočamo različne pristope k spoznavanju narave ter sožitje z naravo in skrb za okolje. K sodelovanju povabimo tudi Čebelarско društvo Črnomelj, ki se vsako leto prijazno odzove in sodeluje z vrtcem.

Največ smo sodelovali z gospodom Dušanom Milinkovičem. Odpeljal nas je do čebelnjaka, kjer nam je na varen način razložil o življenju čebel v panjih in o pomembnosti čebel za naš planet. Ob tem nam je tudi pokazal panje in predstavil čebelarско opremo. Otroci so z navdušenjem spoznavali delo čebel in čebelarjev, vzgojiteljice pa so s pomočjo strokovnjakov dopolnjevale svoje znanje. Predstavili so nam tudi postopke pridobivanja medu. S poskušanjem so otroci ugotavljali, da imamo več vrst medu, a prav vsi so sladki.

V tednu tradicionalnega slovenskega zajtrka v vrtcu na naš jedilnik uvrstimo tradicionalne belokranjske jedi. Vzgojitelji pripravijo različne dejavnosti na temo čebel, zdrave prehrane, obisk čebelarjev, ogled čebelnjaka, ... Za tradicionalni zajtrk se otroci posladkajo z lokalnim medom, maslom, jabolki in v vrtcu pečenim pirinim kruhom. Ob tej priložnosti pripravimo prireditev, kjer se otroci predstavijo z različnimi glasbenimi in gibalnimi točkami. Ob deseti uri se pridružimo najštevilčnejšemu pevskemu zboru in zapojemo Slakovo pesem Čebelar. Skupno petje nam je v ponos in dokaz, da lahko s sodelovanjem otroke veliko naučimo in jim privzgojimo veselje do čebel in narave. Seveda se nam pridružijo tudi belokranjski čebelarji, ki z otroki zajtrkujejo, si ogledajo lepo okrašene stene in namizne dekoracije na temo čebel, otroke pa spodbudijo k zdravemu zajtrkovanju. S seboj prinesejo čebelarско opremo, predstavijo njeno uporabo in jo pokažejo otrokom.

V lanskem šolskem letu nam je Čebelarška zveza Slovenije s partnerjem Zavodom za gozdove podarila sadiko lipe. Skupaj z gospodom Dušanom Milinkovičem smo jo posadili na vrtčevskem igrišču, da se bomo lahko čez nekaj let igrali v njeni senci, čebele pa bodo na njej pridno nabirale cvetni prah. Posajeno drevo vsi z veseljem opazujemo, ga negujemo in spremljamo njegovo rast.

Ponosni smo na sodelovanje našega vrtca s Čebelarским društvom Črnomelj. Ljubezen do čebel, medu, poklica čebelarja in do narave je med nami stkala vez, ki jo bomo tudi v prihodnje negovali s takšnim veseljem, kot skrbimo za lipo na našem igrišču.

*Tina Ramovš Mihelič,
namestnica direktorice Vrtca Otona Župančiča*

Tradicionalni slovenski zajtrk v vrtcu Otona Župančiča v Črnomlju

NAJMLAJŠA ČLANICA DRUŠTVA

POSTALASEM ČEBELARKA

Sem Anja Rožič, stara sem 11 let in že drugo leto obiskujem čebelarški krožek na OŠ Loka Črnomelj. Sem tudi članica Čebelarskega društva Črnomelj. Prvič sem spoznala čebele, ko je sosed postavil čebelnjak in sem ga opazovala z daljave. Potem sem se pridružila učencem Čebelarskega krožka na kostanjevem pikniku. Tam sem spoznala g. Dušana Milinkovića, predsednika Čebelarskega društva Črnomelj. Ob nabiranju kosta mi je predstavil svet čebel. Spoznala sem, da čebele niso le žuželke, ki nas pičijo in nam otrokom privabijo solze v oči. Čebele so pridne in delavne. Predelujejo med in skrbijo za oprашitev. Gospod Milinković mi je predstavil tudi poslanstvo čebelarja. Njegove besede so me zelo navdušile, zato sem naslednje leto začela obiskovati čebelarški krožek. Že isto leto sem sodelovala na državnem čebelarskem tekmovanju v Velenju. Letos pa sem se, prav tako na pobudo g. Milinkovića, še včlanila v Čebelarsko društvo Črnomelj. Znanje o čebelah nabiram v šolskem čebelnjaku. Sedaj pa ga bom nabirala tudi doma. Starša sta nama z bratom Jernejem naredila čebelnjak in že skrbiva za prvo družino, ki mi jo je podaril g. Milinković. Za to se mu najlepše zahvaljujem. Hvala pa tudi za pomoč in mentorstvo.

Želim si, da bi bila tudi jaz tako dober čebelar, kot je g. Milinković, in bi s takšno potrpežljivostjo prenašala znanje na mlajše.

Za konec pa se še enkrat zahvaljujem vsem, ki me spodbujajo, in mi pomagajo pri moji začetni poti čebelarjenja. Naj medi!

Anja Rožič,
OŠ Loka Črnomelj,
najmlajša članica društva

ZGODOVINSKI PRISPEVEK NEKDANJEGA PREDSEDNIKA ČD ČRNOMELJ K SLOVENSKEMU ČEBELARSTVU

ZGODOVINA ČEBELARSTVA

V spomin Martinu Adlešiču (1933–2013)

Foto: MB

Martin Adlešič z medaljo in diplomom »Napredni čebelar Jugoslavije« Zveze čebelarских organizacij Jugoslavije

Avgusta lani smo se poslovili od velikega čebelarja Martina Adlešiča iz Bele krajine. Ko je leta 1955 odslužil vojaščino (star je bil 22 let), je začel čebelariti s tremi AŽ-panji. Ker so čebelarili vsi okoli njega, je tudi sam vzljubil čebele. Iz svojih izkušenj se je hitro učil in leta 1958 je imel že 40 čebeljih družin.

Ob neki priložnosti je spoznal inženirja Jožeta Babnika iz prvega državnega čebelarstva Čego (pozneje Agromel) iz Ljubljane. Tam se je leta 1959 zaposlil tudi sam. Že po letu dni so mu zaupali vodenje samostojnega čebelarskega obrata v Beli krajini s približno 400 panji. Tedaj so začeli pod pokroviteljstvom Čega uvajati nakladni panj. Preprosto delo s tem panjem ga je tako navdušilo, da je leta 1961 AŽ-panje zamenjal z nakladnimi in z njimi čebelaril do konca svojega življenja.

Tista leta je s čebelami prepotoval vso Jugoslavijo. Pasišča so iskali predvsem v sosednji Hrvaški. Sprva so čebele prevažali po železnici – tovrsten prevoz je bil pravi logistični podvig –, pozneje pa so jih prevažali s tovornjaki, predvsem v Gorski Kotar, Liko in Dalmacijo. Od začetka marca do decembra je spal v šotoru v bližini stojišča. Takšno življenje je bilo sicer težko, vendar je bilo plačilo vredno vseh naporov.

Leta 1964 je šlo podjetje v stečaj in prodalo vse panje, sam pa je ostal brez službe in čebel. Vendar ne za dolgo. Zaposlil pa se je kot skladiščnik v rudniku v Kanižarici ter kupil 18 panjev. Kot ljubiteljski čebelar je hitro povečeval število svojih čebeljih

Foto: Arhiv družine Adlešič

V veliko zadovoljstvo so mu bile obilne paše po nekdanji Jugoslaviji.

Foto: Arhiv družine Adlešič

Predstavitve nakladnih panjev iz stiropora

družin, tako da jih je imel v začetku sedemdesetih let že 150. Na pašo jih je vse do leta 1989, ko je bil tam zadnjič, prevažal v Liko, kjer so bili donosi obilni. Zgodilo se je, da so ob svečah točili kar do treh zjutraj. Leta 1969 je pridelal 3500 kg hojčevega medu ter ga prodal Medexu, ki je tedaj med plačeval v gotovini. Ko je gotovino odnesel na banko, mu niso verjeli, da je tolikšna količina denarja res njegova. S kupnino za med si je kupil avto znamke Opel, to pa tedaj ni bilo kar tako. Sodelavci v rudniku so se čudili, kako lahko vozi boljši avto kot njihov direktor. Upokojil se je leta 1991, čebelarjenja pa ni opustil, nasprotno. Za čebelarjenje je navdušil tudi zeta Vlada Augustina, ki je takrat za poročno darilo dobil 32 čebeljih družin in začel čebelariti. Pozneje se je zaposlil na ČZS kot svetovalec JSSČ za tehnologijo čebelarjenja.

G. Adlešič je bil vse svoje čebelarsko obdobje dejaven tudi v ČD Črnomelj. Polnih 21 let je bil bodisi društveni tajnik bodisi predsednik. V njegovem mandatu je društvo razvilo društveni prapor, začelo dejavno sodelovati tako s sosednjimi društvi kot tudi s čebelarji iz Hrvaške ter organizirano in enotno zatirati varoje. Vedno je na podlagi svojih izkušenj rad svetoval čebelarjem ter jim predstavljal izboljšave, s katerimi si je olajšal delo. Tako je leta 1990 začel izdelovati 8-satni LR-panj iz aluminijaste pločevine in stiropora, ki je za polovico lažji od ameriškega LR-panja. Panj je tudi patentiral ter zanj prejel priznanje ČZS za inovacijo.

Za svoje prizadevno delo je sicer prejel številna priznanja: leta 1975 je prejel državno priznanje napredni čebelar Jugoslavije, leta 1974 in 1984 priznanji Medexa, leta 2000 diplomu Antona Žnideršiča za najboljšo inovacijo, leta 2004 pa odličje Antona Janše I. stopnje. ČD Črnomelj ga je leta 2012 imenovalo za častnega člana. G. Adlešič se je s svojimi dosežki izkazal za velikega čebelarja in bil zgled vsem belokranjskim čebelarjem.

MB

Pregled števila čebeljih družin po čebelarju v

ČD ČRNOMELJ 2019:

čebelarji z do 10 družinami: 18 čebelarjev
čebelarji z do 20 družinami: 22 čebelarjev
čebelarji z do 30 družinami: 19 čebelarjev
čebelarji z do 40 družinami: 18 čebelarjev
čebelarji z do 50 družinami: 12 čebelarjev
čebelarji z od 50 do 100 družinami: 5 čebelarjev
čebelarji z več kot 100 družinami: 4 čebelarji

Skupaj 118 Čebelarjev skrbi za 1843 čebeljih družin

ČLANI ČD ČRNOMELJ 2019

1. Auguštin Vlado
2. Aščić Marko
3. Adlešič Tončka
4. Bagarić Mijo
5. Barbirić Niko
6. Brus Bojan
7. Burazer Tadej
8. Butala Bojan
9. Butala Jože
10. Cesar Damjan
11. Cvitovac Damir
12. Cerjanec Snežana
14. Grabrijan Damjan
15. Gregor Grom
16. Jerman Srečko
17. Kasunić Janko
18. Klobučar Alojz
19. Kobe Jože
20. Kocjan Rafko
21. Kralj Ivan
22. Kuhar Valentin
23. Kuzma Slavko
24. Majerle Stanko
25. Medic Peter
26. Mikložič Damjan
27. Milinković Dušan
28. Mueller Matjaž
29. Paunović Drago
30. Pečnikar Oblak Viktorija
31. Pezdirc Matjaž
32. Pezdirc Tone
33. Pintarič Melita
34. Pintarič Viljem
35. Plevnik Janez
36. Plut Leopold
37. Povše Srečko
38. Prašin Kolbezen Marija
39. Kolbezen Matjaž

40. Primc Štefan
41. Rom Andrej
42. Rom Brigita
43. Rom Maja
44. Rom Nastja
45. Rom Jože
46. Rožman Miroslov
47. Rožman Marko
48. Rožmarin Aleksander
49. Starešinič Zdravko
50. Suhorepec Pavle
51. Šikonja Anton
52. Šikonja Tomaž
53. Šneljer Tadej
54. Tokalič Zdenko
55. Veselič Jože
56. Vipavec Peter
57. Vlašič Vinko
58. Vranešič Uroš
59. Vraničar Vinko
60. Vrščaj Jože
61. Weiss Tatjana
62. Zore Bojan
63. Živanovič Rado
64. Rožič Bogdan
65. Rožič Anja
66. Rožič Jernej
67. Šneler Burazer Darja
68. Kokot Helena
69. Kobe Vida
70. Čurk Janez
71. Setnikar Roman
72. Kure Janez
73. Majerle Irena
74. Mihelič Marjetka
76. Turk Luka
77. Vrlinič Zdenka
78. Črnič Jože
78. Weiss Matjaž
79. Fortun Irena

80. Sedlar Ida
81. Dražumerič Janez
82. Plastar Danijel
83. Veselič Slavica
84. Milinković Helena
85. Bajuk Adrijana
86. Blagojevič Tomislav
87. Butala Milan
88. Butala Peter
89. Cvitovac Sanja
90. Hoznar Janez
91. Kastelic Darko
92. Kasunič Marinka
93. Kasunič Tomaž
94. Kocjan Sebastijan
95. Kocjan Plut Katja
96. Paunovič Andreja
97. Savič Aleksander
98. Schweiger Martin
99. Štajdohar Lidija
100. Tomc Tomaž
101. Tomc Andreja
102. Veselič Mirko
103. Vraničar Frančiška
104. Pajntar Boštjan
105. Pajntar Simona
106. Jerman Vesna
107. Majerle Janez
108. Marolt Sandi
109. Milavec Blaž
110. Oblak Alojz
111. Oblak Adam
112. Tokalič Ivan
113. Vlašič Vesna
114. Vraničar Ivanka
115. Zore Mirjana
116. Rožman Jože
117. Šuštarich Jure
118. Peteržinek Simon

Čebelarskemu društvu Črnomelj ob stoletnici obstoja izražam tople in iskrene čestitke za predano delo in trud, da bi izboljšali življenje čebel in ljudi ter ohranili in vzdrževali naravne vire na območju Bele krajine in Slovenije.

Leta 2014 smo organizirali potovanje ameriških čebelarjev po Sloveniji, da bi spoznali najboljše praktične primere čebelarjenja v Evropi. Počaščen sem, da sem spoznal člane Čebelarskega društva Črnomelj. Bili smo presenečeni nad predanostjo in odličnostjo čebelarjev, in odločili smo se poizkusiti s čebelarjenjem na slovenski način - z AŽ panjem - tudi v Združenih državah Amerike.

Čebelarsko društvo Črnomelj je na nas naredilo poseben vtis. Najbolj pa smo bili navdušeni nad projektom v VDC (Varstveno delovni center), kjer pri čebelarjenju sodelujejo uporabniki, osebje VDC-ja in lokalni čebelarji. Predanost in povezanost vseh sodelujočih v VDC-ju je obrodilo sadove in občudovanja vredno je dejstvo, da uporabniki čebelarijo brez zaščitne obleke.

Čebelarska učna pot v Žuničih je vzoren primer povezovanja sodobnih znanstvenih dognanj in izobraževanja širše javnosti v naravnem okolju. Ob povratku v ZDA smo ameriškim čebelarjem predstavili dejavnosti Čebelarskega društva Črnomelj in jih motivirali za izvajanje podobnih dejavnosti. Zavedamo se, da je za dosego rezultatov, ki smo jih videli v VDC Črnomelj, potrebna organizacija, načrtovanje, zagnano vodstvo in predano članstvo vseh udeležencev.

Med našim obiskom v Sloveniji smo bili navdušeni nad znanjem čebelarjev, ki se prenaša iz generacije v generacijo, hkrati pa se ves čas dopolnjuje z novostmi.

Člani našega čebelarskega društva prihajajo iz območja Cape Cod (120 km od Bostona), ki je eno izmed dvanajstih okrožij v ameriški državi Massachusetts. Zemlja na tem območju je pretežno peščena. Območje Cape Cod se proti vzhodu razteza v Atlantski ocean, spominja na roko, pokrčeno v komolcu, s stisnjeno pestjo obrnjeno navznoter. Njegovi prebivalci so pretežno upokoјenci in lastniki počitniških domov.

Naše čebelarsko društvo (Barnstable County Beekeeping Association) ima 350 članov, polovica jih je ženskega spola. Večina članov je upokoјencev, ukvarjanje s čebelarstvom pa je njihov hobi. Društvo skrbi za zmanjšanje uvoza matic iz Jugovzhodne Evrope in za razvoj programa za vzgojo matic odpornih na varojo.

Zdenka Vrlinič, William Blomstedt, Mark Simonitsch, Dusan Milinković

20 % naših članov ima toliko družin, da lahko s prodajo čebeljih izdelkov pokrijejo stroške. Na srečanju se vsakih deset mesecev seznanimo z novostmi in prisluhnemo predavateljem o čebelarstvu.

Območje Cape Coda je podobno otoku in na njegovo podnebje vpliva bližina oceana. Spomladi se vreme zaradi bližine oceana počasi ogreje. Do sredine maja je zelo malo nektarja, odvisno od vremenskih razmer. Poletja so zelo sušna, zemlja je precej pusta. Med najbolj medonosnimi rastlinami v mesecu septembru in oktobru prevladujejo zlata rozga, bršljan in kletra. Večjo bero medu imajo lastniki hiš z zasajenimi vrtovi. Varoja je velik problem. Proti njej se borimo s škropljenjem z droni, prekinitvijo cikla, kislinskimi trakovi in s tretiranjem z oksalno kislino. Težave pa so čebelarji, ki slabo skrbijo za vzrejo in ne ukrepajo učinkovito. Taki čebelarji niso čebelarji v pravem pomenu besede.

Pred petimi leti smo začeli z uvozom AŽ panjev v ZDA. V podjetju Kipgo Črniče sem naročil za ladijski kontejner AŽ panjev. Danes ta posel vodi gospa Suzanne Brouillette, podjetje Slovenian Beekeeping.com. Gospa je v New Hampshiru lastnica slikovitega antičnega skednja, ki je opremljen z AŽ opremo in opremo tudi prodaja v Severni Ameriki. Gospa Brouillette je s prijatelji tudi solastnica počitniške hišice blizu Kobarida. Vsako leto v sodelovanju s podjetjem Api Tours Maribor za ameriške čebelarje organizira ogled po Sloveniji, kjer imajo možnost spoznati najboljše slovenske čebelarje in Slovenijo, to »spečo lepoticco Evrope«.

Mark Simonitsch
podpornik društva iz ZDA

GENERALNI SPONZOR

OBČINA ČRNOMELJ

SPONZORJI

KS ČRNOMELJ

Naj medi!

ČEBELARSKO DRUŠTVO ČRNOMELJ - 100 LET

1919 - 2019